

[Socialministeren.]

i et Samfund være nogle, som vil høre til de faste fattigunderstøttede, som af forskellige Grunde er sat udenfor Samfundet, og derfor alligevel ikke vilde kunne faa Aldersrente paa deres gamle Dage. Men den store Hovedmasse af de 200 000 tilhører to forskellige Grupper. Den ene omfatter dem, der i og for sig gerne vilde være Medlemmer af Syge- og Invalideforsikringen, ogsaa af og til har været det, men som paa Grund af vanskelige økonomiske Kaar er gledet ud, eller som paa Grund af Arbejdsløshed eller andet ikke har Raad til at melde sig ind. En Mængde af disse vil paa Grund af Ungdom og dermed følgende ringe Indtægter ikke have Raad til at melde sig ind ved det 15de Aar eller i de følgende Aar, og af Hensyn til dem er Adgangen til Sygekasserne holdt aaben til det 40de Aar, men uden Forhøjelse i Præmien før efter det fyldte 25de Aar. De andre hjælpes ved det nye Forslags § 15, hvorefter det offentlige træder til og betaler Sygekassekontingenter og Invalideforsikringspræmier for de Perioder, hvor den forsikrede

„paa Grund af Trang, foranlediget ved Sygdom, betydelig nedsat Arbejdsevne, længere Tids Arbejdsløshed, Indkaldelse til Militærtjeneste, store Forsørgerbyrder“

eller lignende midlertidig ikke selv kan klare Udgifterne helt eller delvis, hvorved det altsaa forhindres, at han glider ud af Sygekassen efter muligvis i en Aarrække at have staaet i den.

Saa staa kun tilbage den Gruppe, som af LigeGYldighed eller, fordi de slaar sig til Ro med, at de saamænd hverken bliver syge eller Invalider, ganske roligt undlader at sygeforsikre sig. Men disse Personer maa man gennem Pressen eller ad anden Vej gøre forstaaeligt, at de maa og bør gaa ind i en Sygekasse, og at de ikke kan faa Aldersrente, naar de ikke har gjort det samme for Forsikring mod Sygdom og Invaliditet som hele den øvrige ubemidlede Befolkning. Overfor disse ligeglade eller asociale Elementer vil netop Udsigten til ikke at kunne faa Aldersrente i Forbindelse med den successive Forhøjelse af Præmien, jo længere man venter, virke stærkt tilskyndende til at gaa ind i Sygekassen. De skal følge deres Kammerater, de skal ikke have Lov

til at drive moralsk Skruebrækkeri overfor den øvrige ubemidlede Befolkning.

Men desuden bør Sygeforsikringen udbygges paa en helt anden Maade. Thi hvorfor i al Verden skal hele den danske Middelstand ikke betale Sygekasse- og Invalideforsikringspræmie? Af Statistisk Departements Beregninger fremgaar det, at ikke mindre end 462 000 Personer er forvelstillede til at kunne komme ind i Sygekasserne, og det hedder derefter:

„Til Orientering skal anføres, at hvis man tænker sig, at samtlige de 462 000 Personer, der falder ind under en given Aldersgrænse, søger Optagelse i disse Sygeforeninger, vil man finde omtrent følgende omtrentlige Antal svarende til de anførte Indtægtgrænser: Aarlig Indtægt 7 000 Kr. 325 000 Personer, aarlig Indtægt 8 000 Kr. 360 000 Personer, aarlig Indtægt 10 000 Kr. 400 000 Personer og aarlig Indtægt 15 000 Kr. 435 000 Personer.“

Hvorfor i al Verden skal ikke Tusinder af disse bedre stillede Medborgere, for hvem eller for hvis paarørende det senere gaar tilbage, betale for at faa Aldersrente, hvad de ikke gør for Øjeblikket? Nu faar et stort Tal af den tidligere Middelstand Aldersrente uden nogen Sinde at have betalt en rød Øre til Sygeforsikring eller Invalideforsikring. Det maa hele den brede Befolkning gøre, hvorfor saa ikke faa Middelstanden med? Der er ikke Spor af Tvivl om, at i samme Øjeblik, som de ved, at de ikke senere kan faa Aldersrente uden som deres daarligt stillede Medborgere at have syge- og invalideforsikret sig, vil de langt hellere yde Sygekøntingent og Invalidepræmier end løbe den Risiko paa deres gamle Dage at staa uden Midler eller Adgang til Aldersrente.

Men Statstilskud skal de ikke have, og ved at lade sig invalideforsikre mod normal Præmie, der ikke indeholder nogen større Risiko for det offentlige, vil man kunne faa Hundredtusinder af disse bedre stillede Medborgere ind i de statskontrollerede Sygeforeninger og derved faa Midler, der yderligere vil gøre hele Folkeforsikringen til det, den skal være, styrke den socialt og økonomisk saavel som moralsk.

Ud fra disse Betragtninger gaar mit Forslag ud paa dels at gøre Aldersrenten